

SÈRIE 1

Exercici 1 (4 punts en total. Cada un dels deu apartats correctament contestats d'aquest exercici val 0,4 punts.)

1A - 2B - 3D - 4A - 5C - 6A - 7C - 8B - 9D - 10A

Exercici 2 (4 punts en total)

A) Anàlisi formal i estructural (3 punts en total. Cada apartat correctament contestat val 0,6 punts. Per cada resposta equivocada s'han de restar 0,1 punts.)

1C - 2A - 3C - 4B - 5C

B) Anàlisi estilística i contextual (1 punt en total)

Aquest exercici té caràcter obert, a partir dels eixos invariables proposats: gènere, estil, època i context històric, que tindrà com a base les ampliacions o reflexions explicatives del professor/a de la matèria derivades del nucli central de l'audició musical. Així, deixem a criteri del corrector la qualificació global d'aquesta part, que en tot cas ha de satisfer uns mínims imprescindibles: es tracta d'una ària o duet per a dues veus solistes amb participació igualment destacada del cor, que pertany a una òpera italiana de mitjan segle XIX, molt característica del moment de transició que es va produir dins d'aquell gènere i en aquell país, entre el romanticisme i els nous corrents realistes que s'anaven imposant tant en la literatura com en les arts plàstiques en part motivats pel moviment cultural de compromís social i polític representat pel *Risorgimento*.

Exercici 3 (2 punts en total. Puntuació d'aquest exercici: 1) 0,5 punts; 2) 0,5 punts; 3) 0,5 punts; 4) 0,5 punts)

1. Es tracta d'un treball de recerca o tesi doctoral presentat pel doctorand David Greenberg, que, a més d'alumne a la Universitat de Cambridge, és saxofonista professional de jazz a Nova York. Ell és l'autor principal d'aquest treball dirigit per Simon Baron-Cohen, professor de psicologia experimental d'aquella Universitat, qui el signa igualment en qualitat d'autor secundari.

2. D'acord amb els autors, els gustos musicals d'una persona no serien el resultat d'una elecció personal i lliure feta per l'aficionat en funció de la seva pròpia experiència sinó que vindrien determinats *a priori* per la seva mateixa estructura cognitiva, i per tant serien predictibles molt abans que es produeixi l'encontre real de l'aficionat amb la música que li pot o no agradar.

3. Hi ha dues categories d'aficionats: l'*empatitzador* (aquell tipus d'aficionat que té una forma essencialment emotiva, afectiva o empàtica de connectar amb la música, de fondre's mimèticament amb ella sense formular-se preguntes d'ordre intel·lectual o teòric) i el *sistematitzador* (aquell altre tipus d'aficionat que, contràriament, és més sensible a les construccions i estructures musicals complexes, que mostra una tendència a buscar principis o idees unificadores, connexions o relacions generalitzadores, rere del que escolta).

4. El que té de més innovador aquest treball és que posa en qüestió la tesi tradicional fins ara normalment admesa de la relació dels gustos musicals d'una persona per determinats estils o gèneres de música: els que prefereixen la música "clàssica" o els que prefereixen el jazz, o la música moderna. Aquesta vinculació ja no seria correcta, sinó que dins de cada estil o subgènere de música es pot donar igualment la doble tipologia de l'*empatitzador* o el *sistematitzador*, que actuen de la mateixa manera i d'acord amb els dos estils de pensament, independentment de la música que es tracti.